

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/141/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200122
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a zo sudcov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: JENISON s.r.o., so sídlom Bancíkovej 1/A, 821 03 Bratislava, IČO: 47 242 477, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Marônek & Partners s.r.o., so sídlom Bancíkovej 1/A, 821 03 Bratislava, IČO: 47 234 661, proti žalovanému: Daňový úrad Bratislava, so sídlom v Bratislave, Ševčenkova 32, 850 00, P.O.BOX 154, o preskúmanie rozhodnutia - Oznámenia o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov č. 9101302/5/3426050/12/Kiss zo dňa 19.11.2012 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/14/2013-64 zo dňa 19. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/14/2013-64 zo dňa 19. septembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave č. k. 6S/14/2013-64 zo dňa 19. septembra 2014 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti Oznámenia žalovaného o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov č. 9101302/5/3426050/12/Kiss zo dňa 19.11.2012. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že oznámenie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v súlade so zákonom, a preto žalobné dôvody žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 163 zákona

č. 563/2009 Z.z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 563/2009 Z.z. alebo daňový poriadok) v spojení s § 58 ods. 1 a 4, s § 67 ods. 1 až 4 uvedeného zákona a súčasne v intenciách § 81 ods. 2, 4, 5 v spojení s § 4 ods. 6 a s § 69 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z. alebo zákon o DPH), ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie súdu o žalobách podaných proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil: že dňa 22.10.2012 žalobca doručil odporcovi podanie označené ako „Oznámenie“, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobca sa dňom 10.10.2012 stal platiteľom DPH podľa § 4 ods. 6 druhá veta zákona o DPH z dôvodu, že sa stal právnym nástupcom platiteľa DPH spoločnosti MAPUTO s.r.o., ktorý zanikol bez likvidácie dňa 10.10.2012 a rozdelil sa na 20 samostatných spoločností, ktoré sa stali jej právnymi nástupcami, žiadal, aby platiteľa - žalobcu registroval pre DPH, vydal mu osvedčenie o registrácii pre DPH a pridelil identifikačné číslo pre DPH bezodkladne, najneskôr do siedmych dní odo dňa doručenia oznámenia. K žiadosti pripojil potvrdenie o vykonaní zápisu žalobcu, výpis obchodného registra, ako i jeho právneho predchodcu. Dňa 19.11.2012 žalovaný vydal napadnuté Oznámenie, v texte ktorého žalovaný uviedol dôvody pre nevydanie osvedčenia v zhode s obsahom vyjadrenia k žalobe. V spise sú pripojené daňové priznania právneho predchodcu žalobcu, z ktorých vyplývajú skutočnosti uvedené žalovaným vo vyjadrení k žalobe, preukazujúce, že tento nebol reálnym platiteľom DPH, nevykazoval žiaden príjem z ekonomickej či inej činnosti ani existenciu hmotného či nehmotného majetku spoločnosti okrem splateného základného imania.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 67 ods. 1 až 4 daňového poriadku konštatoval, že v danom prípade oznámenie žalobcu zo dňa 10.10.2012, ktorým žalovanému oznámil zánik právneho predchodcu a jeho rozdelenie na 20 samostatných subjektov a svoje právne nástupníctvo nemožno považovať za úkon žalobcu - návrh na začatie registračného konania podľa ust. § 67 daňového poriadku, pretože neobsahoval zákonom požadované náležitosti, nebolo realizované na určenom tlačive, nebolo ho preto možné považovať ani za neúplné podanie, pri ktorom by mu vyplývala povinnosť vyzvať žiadateľa o jeho doplnenie. Z uvedeného dôvodu podanie žalobcu nie je možné považovať za návrh na začatie registračného konania, ale za podanie, z ktorého žalovanému nevyplývala povinnosť začať registračné konanie, pretože nebolo realizované spôsobom kogentne určeným v právnom predpise.

Krajský súd ďalej konštatoval, že z logického a gramatického výkladu z ustanovenia § 4 ods. 6 zákona o DPH vyplýva, že platiteľom DPH sa môže stať právnická osoba, ktorá nadobudne podnik alebo časť podniku platiteľa, ako aj zdaniteľná osoba. Z dokladov predložených žalobcom k oznámeniu nevyplýva, že žalobca nadobudol od svojho právneho predchodcu podnik alebo časť podniku na základe zmluvy o predaji podniku alebo časti podniku. Z podaní žalobcu, žalovaného ani z obsahu predloženého spisu zároveň nevyplýva, že by žalobca v čase zániku jeho právneho predchodcu a vzniku jeho nástupníctva bol zdaniteľnou osobou vykonávajúcou akúkoľvek ekonomickú činnosť ku dňu svojho vzniku a okamihu, keď sa stal právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti bez likvidácie, t.j. ku dňu 10.10.2012.

Poukazom na pojem zdaniteľnej osoby a ekonomickej činnosti v zmysle definície ustanovenej v § 3 ods. 1 a 2 zákona o DPH krajský súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu v čase svojej existencie a svojho zániku nevykonával žiadnu ekonomickú činnosť (nedodával tovar ani službu), nebol reálnym platiteľom DPH, nerealizoval svoj zámer vykonávať ekonomickú činnosť, na základe ktorého obdržal osvedčenie o registrácii pre DPH v registračnom daňovom konaní, z ktorého dôvodu podľa názoru súdu neboli naplnené zákonné predpoklady, aby sa stal žalobca platcom DPH zo zákona (podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH), pretože v okamihu zániku právneho predchodcu žalobcu tento bol len držiteľom osvedčenia i o registrácii na DPH, avšak nebol reálnym platiteľom DPH (ani raz počas svojej existencie neuhradil DPH) a zároveň žalobca nebol zdaniteľnou osobou v čase svojho vzniku a právneho nástupníctva po zániku spoločnosti bez likvidácie.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný v danom prípade postupoval správne, keď podľa vyššie

uvedeného oznámenia žalobcu tohto neregistroval pre DPH postupom podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, pretože neboli splnené hmotnoprávne podmienky na registráciu žalobcu na DPH ako právneho nástupcu právnickej osoby, ktorá zanikla bez likvidácie, ako aj, že zároveň neboli splnené ani zákonom požadované podmienky na začatie registračného konania podľa ust. § 58 ods. 1 v spojitosti s ust. § 67 ods. 1 daňového poriadku, t.j. osobitné (registračné) daňové konanie na základe predmetného podania žalobcu nezačalo, a preto žalovanému nevznikla povinnosť na základe takéhoto úkonu vydať akékoľvek rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že žalovaný žalobcu neformálnym spôsobom informoval o dôvodoch, pre ktoré ho nie je možné registrovať pre DPH a nie je možné mu vydať osvedčenie o registrácii pre DPH. Vydaním predmetného oznámenia žalovaný neuložil žalobcovi žiadnu povinnosť, priamo mu z tohto úkonu nevniklo žiadne právo, t.j. nezmenilo sa jeho právne postavenie, nebolo začaté registračné konanie na základe právne relevantného úkonu žalobcu, a preto úkon žalovaného nemusel mať formu rozhodnutia. Ďalej podľa názoru súdu žalovaný postupoval v intenciách zákona, keď vo veci podania žalobcu - navrhovateľa konal, preveroval skutočnosti potrebné pre zistenie skutkového stavu a podaním zo dňa 19.11.2012 doručenom žalobcovi dňa 23.11.2012 zaujal svoje stanovisko, objasnil okolnosti, pre ktoré žalobcovi nevydal osvedčenie o registrácii platiteľa DPH, pričom toto jeho podanie možno považovať za konečné rozhodnutie vo veci, voči ktorému osobitný zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ktoré je však preskúmateľné súdom v zmysle ust. § 247 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd tiež konštatoval, že v danom prípade nezistil vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého úkonu, a preto žalobu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel tak, že preskúmané oznámenie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby odvolací súd pokiaľ rozsudok krajského súdu potvrdí, vo výroku rozhodnutia pripustil proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že krajský súd vychádzal z premisy, že žalobca podal správcovi dane žiadosť o registráciu pre DPH, avšak toto zistenie nemá oporu v dokazovaní a je chybné. Uviedol, že nepodával žiadosť o registráciu pre DPH, ale v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH oznámil daňovému úradu skutočnosť, že sa dňom vzniku (t.j. zápisom do obchodného registra) stal platiteľom DPH zo zákona, nakoľko vznikol rozdelením zanikajúcej spoločnosti MAPUTO s.r.o., ktorá bola platiteľom DPH. Žalobca vyslovil názor, že zistenie skutkového stavu krajským súdom je nesprávne, čo má vplyv na správnosť jeho rozhodnutia, ako aj na celkové právne posúdenie veci. Poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 4 ods. 6 zákona o DPH platného v rozhodujúcom čase, t.j. ku dňu 19.11.2012, neumožňovalo predmetné ustanovenie zákona o DPH vydanie takéhoto rozhodnutia. Poukazom na to, že jednou zo základných zásad správy daní je zásada zákonnosti, ktorá je zároveň zásadou ústavnou uviedol, že správca dane ako správny orgán je povinný postupovať len na základe zákona a v jeho medziach, a preto v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH na základe oznámenia subjektu, ktorý vznikol ako právny nástupca platiteľa DPH, bol daňový úrad zo zákona povinný vykonať registráciu tohto subjektu pre DPH ku dňu jeho vzniku a vydať mu osvedčenie o registrácii DPH majúce za to, že iný procesný postup daňového úradu ani iné rozhodnutie vo veci zákon v predmetom ustanovení, ale ani v inom ustanovení v tejto súvislosti a za takéhoto skutkového stavu neupravuje, dajúc do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.04.2014 sp. zn. 6Sžf/79/2013.

Žalobca ďalej namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vykladá pojem platiteľa DPH, keď tvrdí že

právny predchodca žalobcu bol len držiteľom osvedčenia o registrácii, avšak nebol platiteľom DPH, nakoľko reálne počas svojej existencie ani raz neplatil DPH. Nesúhlasiac s názorom krajského súdu žalobca uviedol, že zákon o DPH ustanovuje, že dňom uvedeným v osvedčení o registrácii pre daň sa zdaniteľná osoba stáva platiteľom dane (ďalej len „platiteľ“). Mal za to, že pri registrácii zo zákona nemohol žalovaný podľa vtedy platných právnych predpisov zisťovať skutkové okolnosti, či žalobca je alebo nie je zdaniteľnou osobou. Tvrdil, že v tejto súvislosti nemožno ustanovenie § 4 ods. 6 zákona o DPH vykladať výlučne len gramatickým výkladom, keďže pri výklade tohto ustanovenia treba toto ustanovenie skúmať aj z hľadiska historických súvislostí a účelu následnej zmeny tohto ustanovenia, ktorú sledoval zákonodarca, poukazom na názor najvyššieho súdu, ktorý vyslovil vo svojom rozsudku zo dňa 26.04.2012. sp. zn. 8Sžf/29/2011 a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí IV. ÚS 115/03.

Ďalej podľa názoru žalobcu zákon o DPH vo svojom ustanovení § 4 ods. 6 priamo prezumuje postavenie oznamovateľa ako zdaniteľnej osoby a neumožňuje žalovanému skúmať skutkové okolnosti postavenia zdaniteľnej osoby v zmysle § 3 zákona o DPH. V tejto súvislosti opätovne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07. Trval na tom, že žalobca svoje postavenie zdaniteľnej osoby odvodzuje od svojho právneho predchodcu, pričom ak tento bol platiteľom DPH, má sa za to, že bol zároveň aj zdaniteľnou osobou, čo potvrdzuje i skutočnosť, že pri registrácii zo zákona má vydané osvedčenie o registrácii len deklaratórne účinky, čo znamená, že žalobca sa stáva platiteľom DPH späťne už dňom svojho vzniku, pričom vznik žalobcu ako právneho nástupcu zanikajúceho platiteľa DPH má pre žalobcu konštitutívne účinky z pohľadu nadobudnutia statusu platiteľa DPH. Poukázal tiež na skutočnosť, že napríklad aj spoločnosť MAPUTO s.r.o. vznikla rovnako ako žalobca, t.j. rozdelením zanikajúcej spoločnosti BARACOA s.r.o., ktorá bola platiteľom DPH, pričom daňový úrad v prípade spoločnosti MAPUTO s.r.o. túto na základe jej oznámenia o skutočnosti, že vznikla ako právny nástupca platiteľa DPH riadne registroval pre DPH a vydal jej osvedčenie o DPH bez toho, aby daňový úrad skúmal, či ku dňu svojho vzniku spĺňala atribúty zdaniteľnej osoby alebo nie, pričom platila rovnaká právna úprava § 4 ods. 6 zákona o DPH ako v čase vzniku žalobcu, a preto žalovaný porušil aj ďalšiu zo základných zásad daňovej správy, a to zásadu jednotnosti postupu a rovnosti účastníkov konania vyjadrenú v ustanovení § 3 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z.z.

Žalobca vo vzťahu ku skúmaniu, či subjekt spĺňa atribúty zdaniteľnej osoby uviedol, že daňový úrad mohol podľa zákona o DPH tieto skutočnosti skúmať v konaní o registráciu pre DPH na základe žiadosti daňového subjektu podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o DPH poukazom na to, že pokiaľ by daňový úrad najneskôr do zániku právneho predchodcu žalovaného tomuto v konaní o zrušenie registrácie zrušil registráciu pre DPH, bolo by logické, že právneho nástupcu by nemohol zaregistrovať, nakoľko by mu ani zo zákona nevzniklo postavenie platiteľa DPH, zastávajúc názor, že ak má žalovaný pochybnosti o tom, či právny nástupca platiteľa DPH spĺňa atribúty zdaniteľnej osoby, môže kedykoľvek po jeho vzniku začať konanie o zrušenie registrácie pre DPH, avšak až do rozhodnutia vo veci je takýto subjekt platiteľom DPH, a preto mu musí byť v zákonom stanovenej lehote vydané osvedčenie o DPH. Tvrdil, že ak žalovaný registroval obchodnú spoločnosť MAPUTO s.r.o., ktorá bola právnym predchodcom žalobcu pre DPH a zároveň nerozhodol o odňatí jej registrácie konštitutívnym rozhodnutím, tak jej nemohlo zaniknúť postavenie platiteľa DPH a v spojení s tým aj postavenie zdaniteľnej osoby a vzhľadom k tomu, že nedošlo k odňatiu registrácie MAPUTO s.r.o., tak jej registráciu prevzal titulom právneho nástupníctva žalobca, ktorý v plnej miere odvodzuje svoje postavenie zdaniteľnej osoby od svojho právneho predchodcu, ktorého status zdaniteľnej osoby nebol ku dňu jeho zániku nijako spochybňovaný a ku dňu jeho zániku nebolo voči nemu ani len začaté konanie o zrušenie registrácie pre DPH, poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ v prípade C - 268/83 (Rompelman).

Žalobca ďalej namietal, že žalovaný si nemôže urobiť úsudok o tom, či je daný subjekt možné považovať za zdaniteľnú osobu bez toho, aby vykonal náležité šetrenie tejto skutočnosti a zistil tak náležité skutkový stav a bez toho, aby umožnil i tomuto subjektu vyjadriť sa podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy a vyjadrenia a predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, najmä ak voči konečnému rozhodnutiu vo veci nie je možné podať riadny opravný prostriedok majúci za to, že skúmanie skutkového stavu žalovaným bolo minimálne nedôsledné, nakoľko nedal možnosť žalobcovi preukázať, že je zdaniteľnou

osobou, a bez ďalšieho vydal napadnuté oznámenie, ktorým postupom žalovaný porušil žalobcovo právo na súdnu a inú právnu ochranu priznanú ústavou, nakoľko mu odňal možnosť vyjadriť sa k dôkazom a k jeho tvrdeniam. Súčasne žalobca vytýkal žalovanému porušenie § 13 ods. 8 daňového poriadku, ktorý sa použije pri registrácii DPH subsidiárne, keď žalovaný pred vydaním napadnutého oznámenia nevyzval žalobcu na predloženie žiadnych doplňujúcich dokladov alebo vysvetlení, pričom žalobcovi oznámil skutočnosť, že registráciu nevykoná bez toho, aby žalobcovi umožnil sa k tomu vyjadriť a predkladať prípadné dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Žalobca ďalej vyslovil názor, že ak sa žalovaný domnieval, že je oprávnený skúmať skutočnosť, či žalobca je alebo nie je zdaniteľnou osobou aj podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, mal postupovať v zmysle § 67 daňového poriadku, čo neurobil a čo samo o sebe zakladá nezákonnosť jeho postupu, majúť za to, že postup žalovaného nebol súladný ani s § 63 ods. 1 daňového poriadku, v zmysle ktorého rozhodovať o právach a povinnostiach možno len rozhodnutím, ktoré ustanovenie je potrebné vykladať extenzívne tak, že rozhodnutie sa vyžaduje nielen v prípade priznania práv, ale aj ich nepriznania (nevyhovenie žiadosti o priznanie práv), namietajúc porušenie článku 46 Ústavy SR, poukazom na názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 23S/25/2013; na názor Súdného dvora EÚ, ktorý vyslovil vo veci C-527/11 Ablesio SIA.

Žalobca tiež vytýkal súdu prvého stupňa, že vôbec nezohľadnil skutočnosť, že ustanovenie § 4 ods. 5 sa vzťahuje len na prípady registrácie podľa ods. 1 až 4 a o ods. 6 už hovorí nie o registrácii na základe žiadosti, ale o registrácii na základe právnych skutočností, po nastaní ktorých sa právnické a fyzické osoby stávajú ex lege platiteľmi DPH a kedy už daňový úrad nerozhoduje o ich žiadosti, ale po oznámení takýchto fyzických alebo právnických osôb o tom, že daná právna skutočnosť nastala, povinný registrovať oznamovateľa pre DPH a vydať mu osvedčenie o DPH.

Záverom žalobca uviedol, že o skutočnosti, že žalovaný nemohol podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH platnom v rozhodnom čase rozhodnúť o nevykonaní registrácie, svedčí aj posledná novela zákona o DPH vykonaná zákonom č. 360/2013 Z.z.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný uviedol, že žalobca nesprávne posúdil svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému, keďže táto sa vzťahuje na zdaniteľné osoby, ktoré sú právnym nástupcom platiteľa, čiže ustanovenie § 4 ods. 6 zákona o DPH sa na žalobcu nevzťahovalo. Žalovaný konštatoval, že nemal povinnosť zo zákona registrovať žalobcu ako platiteľa DPH a ani neregistrovať žalobcu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty, nevydal mu osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty a nepridelil mu identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty na základe zistených skutočností pri preverovaní splnenia atribútov zdaniteľnej osoby podľa § 3 zákona o DPH.

Žalovaný ďalej uviedol, že nemal pochybnosti o skutočnosti, že žalobca ku dňu svojho vzniku dňa 10.10.2012 nevykazoval základné atribúty zdaniteľnej osoby, čo odvodil od skutočnosti, že ani právny predchodca žalobcu spoločnosť MAPUTO s.r.o. reálne nevykazovala odo dňa svojho vzniku t.j. od 29.06.2012 atribúty zdaniteľnej osoby podľa § 3 ods. 1 zákona o DPH až ku dňu svojho zániku, t.j. ku dňu 10.10.2012. Mal za to, že vyhodnotením atribútov preukázne zistil, že spoločnosť MAPUTO s.r.o. síce bola platiteľom dane z pridanej hodnoty od 03.07.2012, ale nebola ku dňu výmazu z obchodného registra 10.10.2012 zdaniteľnou osobou s ekonomickou činnosťou na pokračujúcej báze tak, ako definuje § 3 zákona o DPH.

Uviedol, že zrušením spoločnosti MAPUTO s.r.o. bez likvidácie a jej rozdelenie na dvadsať samostatných spoločností išlo len o formálny prevod z dôvodu pokusu o získania výhody registrácie pre daň z pridanej hodnoty pre dvadsať samostatných spoločností, ktoré sa na základe projektu rozdelenia

obchodnej spoločnosti osvedčeného do notárskej zápisnice zo dňa 12.09.2012 č. N 444/2012, Nz 32447/2012, NCRI 33193/2012 stávajú jej právnymi nástupcami.

Žalovaný nepovažoval rozhodnutie č. 9101302/5/3426050/12/Kiss zo dňa 19.11.2012 za rozhodnutie podľa § 63 zákona č. 563/2009 Z.z, keďže vydal iba Oznámenie o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, konštatujúc, že zákon o DPH ani zákon o správe daní neukladá správcovi dane vydať v prípade žalobcu rozhodnutie, ako aj, že nebol povinný, ale ani oprávnený rozhodovať o oznámení žalobcu zo 12.10.2012, z ktorého dôvodu žiadne rozhodnutie nevydal.

Poukazom na to, že proces posudzovania registrácie za platiteľov DPH je jednou z príležitostí, aby daňové orgány bez administratívnych a procesných komplikácií posúdili, či žiadateľ o registráciu spĺňa podmienky registrácie za platiteľa DPH alebo nie uviedol, že daňová správa hodnotí dôkazy s cieľom rozlíšiť, či osoba, ktorej má byť vydané osvedčenie o registrácii za platiteľa DPH má postavenie zdaniteľnej osoby, či vykonáva ekonomickú činnosť, príp. má reálne podnikateľské zámery od tých, ktorí chcú vstúpiť do systému DPH len za účelom jeho zneužitia.

Tiež uviedol, že na základe smernice Rady 2006/112/ES a ustálenej judikatúry SD EÚ môže postavenie platiteľa DPH nadobudnúť len zdaniteľná osoba, ktorá vykonáva ekonomickú činnosť s poukazom na to, že pri výklade pojmov používaných v zákone o DPH nie je možné vychádzať len z gramatického výkladu tohto zákona, ale daňová správa sleduje zmysel a účel týchto ustanovení ako aj kontext, v akom je tento právny predpis upravený. Ustanovenie § 4 zákona o DPH nie je možné vykladať nezávisle od iných ustanovení, ale naopak tu ide o jeho priamu nadväznosť na § 3 citovaného zákona, podľa ktorého je zdaniteľnou osobou každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť bez ohľadu na účel alebo výsledky tejto činnosti. Ekonomická činnosť je vymedzená v § 3 ods. 2 citovaného zákona. Konštatoval, že len zdaniteľné osoby vykonávajúce ekonomickú činnosť môžu nadobudnúť postavenie platiteľa DPH, a to na základe ich žiadosti o dobrovoľnú registráciu, alebo po dosiahnutí obratu z ekonomickej činnosti vo výške 49 790 eur za dvanásť po sebe idúcich mesiacov, alebo zo zákona v prípadoch uvedených v § 4 ods. 6 zákona o DPH, dajúc do pozornosti, že vysvetlením pojmov ekonomická činnosť a zdaniteľná osoba sa zaoberal aj Súdny dvor EÚ (napr. rozsudok C-230/94 Enkler); (napr. rozsudok C-110/94 Intercommunale voor zeewaterontzitting/1NZ01). Overenie skutočností, či žiadateľ vykonáva v čase podania žiadosti o registráciu pre DPH nezávisle ekonomickú činnosť, teda či je v zmysle zákona o DPH zdaniteľnou osobou, nie je v rozpore so smernicou Rady 2006/112/ES a ustálenej judikatúry SD EÚ (napr. C-268/83 Rompelman).

Záverom žalovaný uviedol, že cieľom zabrániť nezákonnému získaniu postavenia platiteľa dane z pridanej hodnoty je potrebné, aby daňový úrad po podaní oznámenia o tom, že sa osoba stala platiteľom dane zo zákona podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, dôsledne preveroval, či táto osoba má postavenie zdaniteľnej osoby podľa § 3 zákona o DPH a ak daňový úrad získa dôkazy, na základe ktorých dospel k pochybnostiam o skutočnostiach uvedených v oznámení, bezodkladne má začať vykonávať ďalšie dokazovanie. Registrácia zdaniteľných osôb za platiteľov DPH je neoddeliteľnou súčasťou výkonu správy daní, a preto aj vo veci registrácie pre daň podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH daňový úrad postupuje v súlade so základnými zásadami správy daní a v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom. Dokazovaním môže správca dane dospieť k záveru, či vydá osvedčenie o registrácii pre DPH podľa § 4 ods. 6 alebo nie

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého oznámenia žalovaného správneho orgánu o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona DPH a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je oznámenie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, ktorým žalovaný žalobcovi oznámil nevydanie osvedčenia o registrácii DPH podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH s uvedením dôvodov jeho nevydania.

Odvolací súd v medziach odvolania žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté oznámenie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého oznámenia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1, 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumie rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti

druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu dospel k záveru, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého oznámenia žalovaného náležite postupoval v zmysle zákonných procesných pravidiel nastolených zákonodarcom v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku uvedených vyššie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zistil, že základná námietka žalobcu, ktorou v prieskumnom konaní napáda zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ako aj zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spočíva v tvrdení, že žalovaný, ako aj prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdili, keď nesprávne vykladali právnu úpravu ustanovenú v § 4 ods. 6 zákona o DPH.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH platiteľom sa stáva aj právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá

nadobudne v tuzemsku podnik alebo časť podniku platiteľa tvoriacu samostatnú organizačnú zložku podľa všeobecného predpisu, (§§ 476 až 488 Obchodného zákonníka) a to odo dňa nadobudnutia podniku alebo jeho časti. Platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom. Platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ktorá dodá stavbu, jej časť alebo stavebný pozemok alebo prijme platbu pred ich dodaním, a to tým dňom, ktorý nastane skôr, ak sa z dodania má dosiahnuť obrat podľa odseku 1, okrem dodania stavby, jej časti alebo stavebného pozemku, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 38 ods. 1. Títo platitelia sú povinní oznámiť daňovému úradu skutočnosť, na základe ktorej sa stali platiteľom, do desiatich dní odo dňa vzniku tejto skutočnosti. Daňový úrad je povinný platiteľa registrovať pre daň, vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa doručenia oznámenia skutočnosti, na ktorej základe sa stal platiteľom.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona o DPH zdaniteľnou osobou je každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť podľa odseku 2 bez ohľadu na účel alebo výsledky tejto činnosti.

Ekonomickou činnosťou (ďalej len "podnikanie") sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Za podnikanie sa považuje aj využívanie hmotného majetku a nehmotného majetku na účel dosahovania príjmu z tohto majetku; ak je majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, považuje sa jeho využívanie na účel dosahovania príjmu za podnikanie v rovnakom pomere u každého z manželov, ak sa manželia nedohodnú inak.

Vychádzajúc z logického, gramatického a metodologického výkladu právnej úpravy vzťahujúcej sa k prechodu práv k dani z pridanej hodnoty na právnickú alebo fyzickú osobu z platiteľa dane z pridanej hodnoty je splnenie zákonných podmienok ustanovených v citovanej právnej norme § 4 ods. 6 zákona o DPH, ktorú úpravu je však treba aplikovať v súlade s právnou úpravou ustanovenou v tejto právnej norme (§ 4), ktorou zákonodarca sledoval účel na splnenie statusu osoby oprávnenej byť platcom dane z pridanej hodnoty. Z uvedeného plynie logický záver, že pokiaľ zákonodarca ustanovil, že platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala jeho právnym nástupcom, prechod práv k dani z pridanej hodnoty na právnickú alebo fyzickú osobu z platiteľa DPH, ktorý zanikol bez likvidácie, ak je jeho právnym nástupcom, môže nastať za predpokladu, že právny predchodca ako platiteľ spĺňal zákonné podmienky zdaniteľnej osoby v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 3 ods. 1, 2 zákona o DPH, podmieňujúcej jej registráciu v súlade s § 4 ods. 1 a 4 zákona o DPH.

Vzhľadom k uvedenému bol správny právny záver súdu prvého stupňa, že žalovaný v danom prípade postupoval správne, keď podľa vyššie uvedeného oznámenia žalobcu tohto neregistroval pre DPH postupom podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, pretože neboli splnené hmotnoprávne podmienky na registráciu žalobcu na DPH ako právneho nástupcu právnickej osoby, ktorá zanikla bez likvidácie. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu, že právny predchodca žalobcu v čase svojej existencie a svojho zániku nevykonával žiadnu ekonomickú činnosť (nedodával tovar ani službu), nebol reálnym platiteľom DPH, nerealizoval svoj zámer vykonávať ekonomickú činnosť, na základe ktorého obdržal osvedčenie o registrácii pre DPH v registračnom daňovom konaní, z ktorého dôvodu aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli naplnené zákonné podmienky, aby sa žalobca stal platcom DPH zo zákona (podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH), pretože v okamihu zániku právneho predchodcu žalobcu tento bol len držiteľom osvedčenia o registrácii na DPH, avšak nebol zdaniteľnou osobou, poukazom na pojem zdaniteľnej osoby a ekonomickej činnosti v zmysle definície ustanovenej v § 3 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

Pokiaľ žalobca v danej súvislosti v odvolaní poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 268/83, Rompelman odvolací súd poznamenáva, že práve z uvedeného rozhodnutia vyplýva status zdaniteľnej osoby, ktorý názor Súdu správne na daný prípad aplikoval žalovaný.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď zameral svoju pozornosť k právnej úprave vzťahujúcej sa k registrácii platu dane z pridanej hodnoty a podal nesprávny výklad právnej normy ustanovenej v § 4 ods. 6 zákona o DPH.

Odvolací súd považoval za nedôvodné aj námietky žalobcu vo vzťahu k postupu žalovaného predchádzajúceho vydanie napadnutého oznámenia.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Vychádzajúc z uvedeného daňový úrad bol povinný po podaní predmetného oznámenia žalobcu postupovať v zmysle právnej úpravy § 4 ods. 6 veta druhá zákona o DPH účinného v čase tohto podania a daňového poriadku. Daňový poriadok účinný v čase podania oznámenia žalobcu ustanovoval daňové konanie v štvrtej časti, kde v prvej hlave ustanovil všeobecné podmienky konania, v zmysle ktorých daňové konanie sa začína a) na návrh účastníka daňového konania, b) z podnetu orgánu príslušného konať vo veci podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov (§ 58 ods. 1) a v druhej hlave prvom diele ustanovil registračné konanie ako osobitné daňové konanie v právnej norme § 67, ktorá neupravovala postup daňového úradu vo veci podania oznámenia právnickej alebo fyzickej osoby o skutočnosti v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH.

Žalovaný správny orgán v danej veci preto nepochybil, keď na základe podania oznámenia žalobcu nezačal daňové konanie, pretože toto oznámenie nie je možné považovať za návrh na začatie daňového konania. Rovnako nepochybil, keď žalobcovi listom (žalobou napadnutým oznámením) oznámil, že nespĺňa podmienky v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH deklarované v jeho oznámení a nevydal o tom rozhodnutie, pretože mu takáto povinnosť zákonom nebola uložená. Odvolací súd za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu, ktorou namietal porušenie čl. 46 ústavy. Pokiaľ aj žalovaný na základe oznámenia žalobcu posudzoval splnenie zákonných podmienok v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH, pričom vychádzal z poznatkov mu známych z úradnej činnosti, takýto postup žalovaného nie je možné považovať za dokazovanie vykonávané v daňovom konaní.

Z uvedených dôvodov odvolací súd sa tiež stotožnil s konštatáciou súdu prvého stupňa, že žalovaný v danom prípade postupoval správne, keď neboli splnené ani zákonom požadované podmienky na začatie registračného konania podľa ust. § 58 ods. 1 v spojitosti s ust. § 67 ods. 1 daňového poriadku, t.j. osobitné (registračné) daňové konanie na základe predmetného podania žalobcu nezačalo, a preto žalovanému nevznikla povinnosť na základe takéhoto úkonu vydať akékoľvek rozhodnutie, preto žalovaný nepochybil, ak žalobcu neformálnym spôsobom informoval o dôvodoch, pre ktoré sa nestal platiteľom DPH podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH. Vydaním predmetného oznámenia žalovaný neuložil žalobcovi žiadnu povinnosť, priamo mu z tohto úkonu nevniklo žiadne právo, t.j. nezmenilo sa jeho právne postavenie, nebolo začaté registračné konanie na základe právne relevantného úkonu žalobcu, a preto úkon žalovaného nemusel mať formu rozhodnutia. Žalovaný postupoval v intenciách zákona, keď vo veci podania žalobcu - navrhovateľa konal, preveroval skutočnosti potrebné pre zistenie skutkového stavu a podaním zo dňa 19.11.2012 doručenom žalobcovi dňa 23.11.2012 zaujal svoje stanovisko, objasnil okolnosti, pre ktoré žalobcovi nevydal osvedčenie o registrácii platiteľa DPH, pričom toto jeho podanie možno považovať za konečné rozhodnutie vo veci, voči ktorému osobitný zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ktoré je však preskúmateľné súdom v zmysle ust. § 247 ods. 3 O.s.p.

Žalobca dodatočne k odvolaniu predložil rozhodnutia súdov a to rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/76/2014, z ktorého vyplýva, že najvyšší súd v obdobnej veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nevyhnuté zrušiť nielen z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, ale i pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a pre iné vady konania, teda z procesných dôvodov, a preto v preskúmvanej veci odvolací súd naň neprihliadol.

Odvolací súd neprihliadol ani na rozhodnutia krajského súdu žalobcom predložených s odvolaním - a to uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/52/2014, 23S/30/2014, z ktorých vyplýva, že

krajský súd konal v uvedených veciach postupom podľa § 250t O.s.p. o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, v ktorých konaniach daňovému úradu uložil povinnosť vydať rozhodnutie vo veci oznámenia daňového subjektu o skutočnosti v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH a to z dôvodov okrem iného, že tým, že nie je vydané rozhodnutie daňový subjekt nemá možnosť brániť sa zákonnými prostriedkami proti postupu správcu dane. Odvolací súd práve z dôvodov vyššie uvedených nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu vysloveným v uvedených uzneseniach (proti ktorým Občiansky súdny poriadok v § 250t ods. 7 nepripúšťa opravný prostriedok), ako aj z dôvodu, že z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že preskúmateľné súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo je každé rozhodnutie orgánu verejnej správy bez ohľadu na dodržanie formy, teda aj jeho písomné oznámenie, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorý nezistil dôvod na zrušenie napadnutého oznámenia žalovaného, za vecne správny a v súlade s právnymi predpismi, z ktorých dôvodov odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Odvolací súd nevyhovел žiadosti žalobcu, aby odvolací súd pokiaľ rozsudok krajského súdu potvrdí, vo výroku rozhodnutia pripustil proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, pretože v zmysle § 246c ods. 1 tretia veta O.s.p. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný a aj Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.